

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BUITENGEWONE ZITTING 1979

6 JUNI 1979

WETSVOORSTEL

betreffende de verplichte
aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren

(Ingediend door de heer Knoops)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

In onze moderne tijd kan menig voorval soms bijzonder zware financiële gevolgen hebben en zelfs een ramp zijn voor onschuldigen, ongeacht of zij daarbij slachtoffer dan wel burgerrechtelijk aansprakelijk zijn.

Een kind treft een speelmakkertje met een steen, een baksteen valt van een muurtje op een voorbijganger, iemand glijdt uit op een bevroren trottoir: dat zijn enkele gebeurtenissen die ernstige schade kunnen veroorzaken, zoals verwondingen, invaliditeit e.d. Die schade moet dan worden vergoed door degene die voor het kind aansprakelijk is, door de eigenaar van de muur of van het trottoir.

Naar aanleiding van een vonnis betreffende een ongeval dat werd veroorzaakt door een scholier die onder de hoede van een buurman huiswaarts keerde, kwam een consumentenvereniging tot de slotsom dat zowel de begeleiders als de ouders zelf er alle belang bij hebben voor hun burgerrechtelijke aansprakelijkheid gedekt te zijn door een gezinspolis.

De vergoeding van zulke schade kan soms immers erg duur te staan komen en het gezinsbudget wordt er niet zelden maanden of zelfs jaren lang door ontredderd. Het komt ook voor dat degene die voor het ongeval aansprakelijk is, het slachtoffer zelfs niet kan vergoeden, zodat dit tweemaal benadeeld wordt.

Om zulke drama's te voorkomen is natuurlijk in de eerste plaats voorzichtigheid geboden. Er komen echter hoe langer hoe meer situaties voor die niet te voorzien of vrijwel onvermijdelijk zijn.

Om zich te beveiligen tegen al die gevaren die hem boven het hoofd hangen, is een goed huisvader erop bedacht zijn eigen aansprakelijkheid en die van zijn nabestaanden door een verzekering te dekken.

De zogenaamde « B. A.-gezinsverzekering », die men juist « B. A.-verzekering voor particulieren » zou moeten noemen, voorziet in die sociale behoefte.

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1979

6 JUIN 1979

PROPOSITION DE LOI

relative à l'assurance obligatoire
de la responsabilité civile « Vie privée »

(Déposée par M. Knoops)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Dans notre vie moderne, des incidents peuvent parfois avoir des conséquences financières particulièrement importantes, et même provoquer la ruine de personnes innocentes, qu'elles soient victimes ou civilement responsables.

Un enfant lance une pierre à un compagnon de jeu, une brique d'un muret tombe sur un passant, le sol gelé d'un trottoir provoque la chute d'un tiers; voici quelques faits qui peuvent entraîner de graves dommages: blessures, handicap... Ceux-ci devront être réparés par le responsable de l'enfant, le propriétaire du mur ou du trottoir.

Evoquant un jugement relatif à un accident provoqué par un écolier rentrant à son domicile sous la surveillance d'un voisin, une association de consommateurs concluait à l'importance, pour ces accompagnateurs comme pour les parents, d'être couverts dans le cadre d'une police de responsabilité civile familiale.

La réparation de ces dommages peut en effet être parfois très onéreuse. Des personnes voient ainsi leur budget familial déséquilibré durant de longs mois, voire de nombreuses années. Dans d'autres cas, le responsable de l'accident ne peut même pas indemniser la victime, de telle sorte que celle-ci est doublement lésée.

Certes, la prudence reste le meilleur moyen d'éviter ces drames. Toutefois, de plus en plus de situations imprévisibles ou quasiment inévitables se présentent.

Face à ces éventualités, c'est agir en bon père de famille que d'assurer sa responsabilité et celle de ses proches.

L'assurance dite « R. C. familiale » qu'il serait plus opportun de qualifier de « R. C. vie privée » remplit ce rôle social.

Die verzekering beschermt de verzekerde voor een tamelijk gering bedrag tegen de nadelige gevolgen van daden waarvoor hij in het kader van zijn privé-leven aansprakelijk wordt gesteld.

Thans hebben ongeveer de helft van de gezinnen zulk een verzekering gesloten. Men kan zich dan ook terecht afvragen of het niet geraden is de aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren verplicht te stellen.

Er bestaan reeds veel verzekeringen die door de overheid zijn opgelegd: sommigen zien daarin wellicht een aanslag op de vrijheid. Maar onze samenleving houdt — vooral dan in de moderne steden — zoveel risico's in dat wij ons niet kunnen veroorloven onze veiligheid zo maar aan geluk of toeval over te laten. Het is daarenboven niet denkbeeldig dat een persoon die een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren heeft gesloten, ooit het ongelukkige slachtoffer wordt van een derde, die niet zo vooruitziend is geweest en de benadeelde niet schadeloos kan stellen. Door de invoering van een verplichte verzekering kan die onrechtvaardigheid uit de wereld worden geholpen.

Opvallend is dat de niet-verzekerden meestal te vinden zijn bij de armsten onder de armen, de z.g. economisch zwakken.

Nu kan een dergelijke verzekeringsplicht natuurlijk slechts worden ingevoerd nadat die materie wettelijk geregeld is.

Zo zou een modelcontract opgesteld moeten worden, dat aan iedereen minimale waarborgen biedt en desgewenst door de verzekeringnemer kan worden aangevuld.

In dat verband werden verscheidene initiatieven genomen die in sommige gevallen reeds tot resultaten hebben geleid. Zo wijst de Controledienst voor de Verzekeringen er in zijn laatste jaarverslag op dat het Centrum voor verbintenissenrecht van de « Université catholique de Louvain » een ontwerp van modelpolis opstelt in het kader van een algemene studie over de B. A.-gezinsverzekering.

Daarenboven moet toezicht op de tarieven worden gehouden, zodat de consumenten — dus de verzekerden — niet worden geschaad, wat o.m. betekent dat zij de naaste prijs betalen, waardoor tegelijk overdreven winsten en te lage premies vermeden worden.

Om die twee oogmerken te bereiken beschikt de overheid reeds over de nodige wettelijke middelen. Artikel 19, § 1, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen bepaalt dat « voor het vaststellen en toepassen van hun tarieven, alsook voor het opstellen van alle documenten die betrekking hebben op het sluiten en het uitvoeren van de verzekeringscontracten, de ondernemingen gehouden zijn zich te gedragen naar de regels die krachtens deze wet door de Koning worden vastgesteld ».

Dit wetsvoorstel wil dus inzonderheid de verzekeringsplicht omschrijven en maatregelen invoeren om de naleving daarvan te waarborgen.

De bij artikel 41 van voornoemde wet van 9 juli 1975 ingestelde « Commissie voor Verzekeringen » waarin vertegenwoordigers van de verzekeringsondernemingen, de makelaars, de consumenten en deskundigen zitting hebben, heeft tussen juni en december 1976 zeven vergaderingen gewijd aan de studie van dit probleem.

In de voorgestelde tekst wordt rekening gehouden met de opmerkingen die daar naar voren werden gebracht. De opstellers steunden bovendien op de in het verleden opgedane ervaring, o.m. ingevolge de wet van 1 juli 1956 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

Het onderhavige voorstel vindt zijn verantwoording in het grote sociale belang ervan.

Pour un coût relativement modeste, cette assurance garantit contre les conséquences dommageables des actes dont l'assuré est tenu pour responsable dans le cadre de sa vie privée.

Aujourd'hui, environ la moitié des ménages sont couverts dans le cadre de tels contrats. La question de l'opportunité de rendre cette assurance « vie privée » obligatoire est donc posée.

Il existe déjà un grand nombre d'assurances rendues obligatoires par les pouvoirs publics. D'aucuns pourraient voir dans cette initiative une atteinte à la liberté. La vie en société, spécialement dans nos villes modernes, implique cependant des risques tels que nous ne pouvons laisser à la chance ou au hasard le soin de nous en prémunir. En outre, la personne assurée dans un légitime souci de prévoyance dans le cadre d'une R. C. vie privée peut être la victime malheureuse d'un tiers qui ne le serait pas et qui ne pourrait l'indemniser. L'obligation d'assurance permet de supprimer cette lourde injustice.

Enfin, il y a lieu de constater que ce sont souvent les plus démunis, les « économiquement faibles » qui ne sont pas assurés.

Evidemment, une telle obligation ne peut se concevoir sans mettre sur pied parallèlement une réglementation de cette assurance.

C'est ainsi qu'un contrat-type devra être imposé. Il fournira à tous des garanties minimales que le preneur d'assurance pourra compléter, s'il le juge utile.

A cet égard, diverses initiatives sont en cours ou ont été menées à bien. C'est ainsi que dans son dernier rapport annuel, l'Office de Contrôle des Assurances signale que, dans le cadre d'une étude générale sur la R. C. familiale, le Centre de droit des obligations de l'U. C. L. rédige un projet de police type.

En outre, un contrôle des tarifs doit être mis en place en vue d'éviter que les consommateurs qui sont les assurés ne soient lésés. Ceci implique qu'ils paient le juste prix afin que soient évités à la fois les profits excessifs et le braquage des primes.

Pour atteindre ces deux objectifs, les pouvoirs publics disposent déjà des moyens légaux nécessaires. En effet, l'article 19, § 1er, de la loi du 19 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurance stipule que « pour l'établissement et l'application de leurs tarifs, ainsi que pour la rédaction de tous documents relatifs à la conclusion et à l'exécution des contrats d'assurances, les entreprises sont tenues de se conformer aux règles fixées par le Roi en vertu de la présente loi ».

Cette proposition de loi tend donc essentiellement à définir l'obligation d'assurance et à instaurer les mesures visant à garantir son respect.

La Commission des assurances créée par l'article 41 de la loi du 9 juillet 1975 précitée, qui regroupe des représentants des entreprises d'assurance, des courtiers, des consommateurs et des experts a consacré, de juin à décembre 1976, sept réunions à l'étude de ce problème.

Le texte proposé tient compte des observations qui y ont été faites. Il a été rédigé en tenant compte de certaines expériences passées dont la loi du 1er juillet 1956 concernant l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automobiles.

Cette proposition se justifie par l'importance qu'elle présente au point de vue social.

Analyse van de artikelen

Artikel 1

Dit artikel omschrijft de essentiële begrippen, met name de begrippen verzekerde, benadeelden waaraan de rechtverkrijgenden werden toegevoegd, verzekeraar en verzekeringnemer, met het oog op de toepassing van de wet.

Art. 2

Dit is de voornaamste bepaling van het voorstel. Zij legt de verzekeringsplicht op.

De verzekering moet op Belgisch grondgebied de burgerrechtelijke aansprakelijkheid dekken voor handelingen en feiten in verband met het privé-leven. Het vraagstuk van de beroepsaansprakelijkheid is eveneens belangrijk, doch het valt buiten het bestek van dit voorstel.

De uitvoerende macht zal de verplichte aansprakelijkheidsverzekering bovendien kunnen uitbreiden tot schade die in het buitenland is veroorzaakt.

Art. 3

Het wetsvoorstel laat aan de Koning de zorg over te bepalen wie een dergelijke verzekering moet sluiten en hoe de controle zal geschieden.

De uitvoerende macht dient terzake immers zoveel armslag mogelijk te krijgen.

Als voorbeeld kan verwezen worden naar de controle op de verplichtingen inzake de afgifte van identiteitskaarten, paspoorten, bouwvergunningen...

Art. 4

De mogelijkheid om het bedrag van de waarborg te beperken is met name verantwoord door het feit dat het niet opportuun is de premies nodeloos te verhogen. Boven een bepaald bedrag wordt het risico zeer gering. In dat verband werd b.v. een bedrag vernoemd van 10 miljoen, dat kan worden geïndexeerd. Voor de materiële schade kan trouwens gedacht worden aan een beperking van de waarborg tot een bepaald maximumbedrag, terwijl de schade aan de personen volledig zou worden vergoed. Boven het zoëven vermelde maximumbedrag kan de schade eventueel ook op andere manieren worden vergoed.

Het tweede lid biedt de mogelijkheid om bepaalde categorieën van personen uit te sluiten van de bij deze bepaling ingevoerde verplichte verzekering, bij voorbeeld zij die een gevaarlijke sport beoefenen, situaties waarbij naaste bloedverwanten zijn betrokken...

Art. 5

Om te voorkomen dat de verplichte verzekering de verzekerden tot onverantwoordelijkheid zou aanzetten en een stijging van de premies zou veroorzaken waarvan ook de verzekerden die zich voorzichtiger gedragen, het slachtoffer zouden worden, voert dit artikel een franchise in die door de Koning zal worden geregeld en waaronder de verzekerde persoonlijk de schade zal moeten vergoeden. Die franchise zou slechts gedeeltelijk kunnen worden afgekocht.

Art. 6

Dit artikel stelt het principe vast van de rechtstreekse vordering van de benadeelde tegen de verzekeraar. Die be-

Examen des articles

Article 1

Cet article définit les termes essentiels, à savoir les notions d'assuré, de personnes lésées y incluant la notion d'ayant droit, d'assureur et de preneur d'assurance, en vue de l'application de la loi.

Art. 2

Cette disposition essentielle de la proposition édicte l'obligation d'assurance.

Il s'agit de couvrir la responsabilité civile pour la Belgique en fonction des actes et faits de la vie privée. Le problème de la responsabilité professionnelle est également important mais il est étranger à l'objectif poursuivi dans cette proposition.

En outre, le pouvoir exécutif pourra étendre l'obligation de couverture de la responsabilité à des dommages causés à l'étranger.

Art. 3

La proposition de loi laisse au Roi le soin de déterminer à qui incombera l'obligation de souscrire une telle assurance et les modalités de contrôle.

Il convient, en effet, de laisser au pouvoir exécutif le maximum de liberté d'action en la matière.

A titre d'exemple, il convient de citer le contrôle du respect de l'obligation à l'occasion de l'obtention d'une carte d'identité, d'un passeport, d'un permis de bâtir...

Art. 4

La possibilité de limiter l'étendue de la garantie s'explique notamment par l'opportunité de ne pas augmenter inutilement le niveau des primes. Le risque devient rarissime au-delà d'un certain montant. Le montant de 10 millions indexé a, par exemple, été cité. Il serait d'ailleurs possible d'envisager une garantie plafonnée uniquement en ce qui concerne les dommages matériels permettant ainsi une réparation intégrale des dommages aux personnes. En outre, au-delà du plafond évoqué ci-dessus, d'autres modes d'intervention pourraient, le cas échéant, être mis en œuvre.

Le second alinéa permettra d'exclure du bénéfice de l'assurance imposée par la présente disposition certaines catégories de personnes, par exemple celles qui pratiquent des sports dangereux, des situations dans lesquelles sont impliqués de proches parents...

Art. 5

En vue d'éviter que l'obligation d'assurance ne favorise l'irresponsabilité des assurés et ne provoque un renchérissement des primes dont pâtiraient également les assurés plus prudents, cet article impose une franchise dont les modalités seront fixées par le Roi et en-deçà de laquelle l'assuré sera tenu personnellement de réparer le dommage. Une partie seulement de cette franchise serait rachetable.

Art. 6

Cet article édicte le principe de l'action directe de la personne lésée contre l'assureur. Cette disposition s'inspire de

paling is afgeleid van artikel 6 van de voormelde wet van 1 juli 1956, doch er wordt in een verjaringstermijn van drie jaar voorzien.

Art. 7

Dit artikel neemt de tekst van artikel 11 van diezelfde wet over.

De artikelen 6 en 7 hebben tot doel de belangen van de benadeelden zoveel mogelijk te vrijwaren en bieden tevens de verzekeraar de mogelijkheid om voor zichzelf een recht van verhaal te bedingen op de verzekeringnemer die de schade door eigen schuld heeft veroorzaakt.

Art. 8

Dit artikel is ingegeven door dezelfde doelstelling als het eerste lid van artikel 13 van de wet van 1 juli 1956. De onstentenis van verzekering moet ter kennis worden gebracht van de door de Koning aangewezen autoriteiten.

Artt. 9 en 10

Deze artikelen omvatten de strafbepalingen welke toepasbaar zijn bij niet-naleving van de bij of krachtens het wetsvoorstel vastgestelde regelen.

Art. 11

De verzekeringsverplichting moet aangevuld worden met de oprichting van een Gemeenschappelijk Waarborgfonds dat bij voorbeeld zou betalen wanneer de aansprakelijke persoon bij voorbeeld niet geldig verzekerd is. Het zou worden gestijfd door een bijdrage van de verzekeraars die die verzekeringstak beoefenen en die overigens verplicht zouden zijn toe te treden. Voortaan is het ook mogelijk de taak om op te treden bij de regeling van zeer grote schadegevallen, toe te vertrouwen boven het in artikel 4 vastgestelde maximumbedrag.

Om een stijging van het aantal instellingen tegen te gaan kan de Koning die bevoegdheden toevertrouwen aan het Gemeenschappelijk Waarborgfonds waarvan sprake is in de artikelen 49 en 50 van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, die beperkt zijn tot de automobielsector.

Art. 12

Op initiatief van de uitvoerende macht zal het advies van de Commissie voor de verzekeringen en van de Controledienst voor de Verzekeringen ingewonnen worden opdat de verschillende betrokken partijen (verzekeraars, consumenten, tussenpersonen, alsmede de instanties belast met de controle op de naleving van de vastgestelde regelen inzake tarieven en polissen) zich zouden kunnen uitspreken over de ontwerpen van uitvoeringsbesluiten met betrekking tot het onderhavige wetsvoorstel.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet verstaat onder :

verzekerden : zij wier aansprakelijkheid is gedekt overeenkomstig de bepalingen van deze wet;

l'article 6 de la loi du 1er juillet 1956 précitée. Une prescription de trois ans y est néanmoins ajoutée.

Art. 7

Cet article reprend le contenu de l'article 11 de cette même législation.

Le but de ces articles 6 et 7 est de préserver au maximum les intérêts des personnes lésées tout en permettant à l'assureur de se réserver un droit de recours contre le preneur ayant commis une faute caractérisée.

Art. 8

Ayant la même préoccupation, cet article s'inspire du premier alinéa de l'article 13 de la loi du 1er juillet 1956. Le défaut d'assurance devra être communiqué aux autorités publiques désignées par le Roi.

Art. 9 et 10

Ces articles contiennent les dispositions pénales frappant le non-respect des règles fixées par ou en vertu de la proposition de loi.

Art. 11

L'obligation d'assurance doit être complétée par la mise sur pied d'un Fonds commun de garantie qui interviendrait, par exemple, lorsque la personne responsable n'est pas assurée valablement. Il serait alimenté par une cotisation des assureurs pratiquant cette branche, qui seraient par ailleurs tenus de s'y affilier. Dans l'avenir, il est également possible de confier la tâche d'intervenir dans le règlement de très gros sinistres, au-delà du plafond fixé en vertu de l'article 4.

En vue d'éviter la multiplication d'organismes, le Roi pourra confier ces attributions au Fonds commun de garantie visé aux articles 49 et 50 de la loi du 9 juillet 1975, relative au contrôle des entreprises d'assurances, qui sont limités au secteur automobile.

Art. 12

De manière à permettre aux différentes parties concernées (assureurs, consommateurs, intermédiaires, pouvoirs publics habilités à contrôler le respect des règles édictées en matière de tarification et de polices) d'exprimer leur avis sur les projets d'arrêtés d'exécution de la présente proposition, la consultation de la Commission des Assurances et de l'Office de Contrôle des Assurances est prévue à l'initiative du pouvoir exécutif.

E. KNOOPS

PROPOSITION DE LOI

Article 1

Dans la présente loi, on entend par :

assuré : la personne dont la responsabilité est couverte conformément aux dispositions de la présente loi;

benadeelden : zij die schade hebben geleden welke grond oplevert voor toepassing van deze wet, alsmede hun rechtverkrigenden;

verzekeraar : de door de Koning overeenkomstig de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen erkende verzekeringsonderneming, waarmee de verzekeringnemer een overeenkomst heeft gesloten;

verzekeringnemer : degene die de verzekeringsovereenkomst heeft gesloten.

Art. 2

De burgerrechtelijke aansprakelijkheid van iedere in België woonachtige persoon, die krachtens de artikelen 1382 tot en met 1386*bis* van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk zou kunnen worden gesteld voor schade veroorzaakt door feiten van zijn particuliere leven, met uitzondering van elke beroepswerkzaamheid, moet worden gedekt door een verzekering die beantwoordt aan de bepalingen van deze wet.

De burgerrechtelijke aansprakelijkheid welke onder andere regelingen inzake verplichte verzekering valt, alsmede die welke door de Koning zal worden bepaald, valt niet onder toepassing van deze wet.

De Koning kan de verplichte verzekering uitbreiden tot de in het buitenland veroorzaakte schade.

Art. 3

De Koning bepaalt welke personen verplicht zijn de verzekering aan te gaan en Hij stelt de wijze van toezicht vast.

Art. 4

De Koning kan het bedrag van de waarborg per schadegeval beperken.

Hij kan ook bepaalde categorieën van benadeelden uitsluiten van de toepassing van deze wet.

Art. 5

In de overeenkomst wordt bepaald dat de verzekerde persoonlijk voor een deel in de schadeloosstelling zal bijdragen.

De Koning kan het bedrag van deze franchise beperken en de maatregelen in verband met de uitvoering ervan vaststellen.

Art. 6

De overeenkomstig deze wet gesloten verzekering doet ten behoeve van de benadeelde een eigen recht tegen de verzekeraar ontstaan.

Iedere uit deze wet voortvloeiende rechtsovereenkomst van de benadeelde tegen de verzekeraar verjaart door verloop van drie jaar, te rekenen van het feit waaruit de schade is ontstaan.

Indien er bij een zelfde schadegeval meer dan één benadeelde is en het totale bedrag van de verschuldigde schadevergoeding de krachtens artikel 4 vastgestelde dekking overschrijdt, worden de rechten van de benadeelden tegen de verzekeraar naar evenredigheid verminderd.

Niettemin vordert de verzekeraar die, onbekend met het bestaan van andere vorderingen, te goeder trouw aan een benadeelde een groter bedrag dan het aan deze toekomende deel heeft uitgekeerd, dat deel terug en hij verdeelt het onder de andere benadeelden.

personnes lésées : les personnes qui ont subi un dommage donnant lieu à l'application de la présente loi, ainsi que leurs ayants droit;

assureur : l'entreprise d'assurances, agréée par le Roi conformément à la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances, avec laquelle le preneur d'assurance a conclu le contrat;

preneur d'assurance : celui qui souscrit le contrat d'assurance.

Art. 2

Doit être couverte par une assurance répondant aux dispositions de la présente loi, la responsabilité civile de toute personne domiciliée en Belgique, qui pourrait lui incomber en Belgique en vertu des articles 1382 à 1386*bis* du Code civil pour des dommages causés par des faits de sa vie privée, à l'exclusion de toute activité professionnelle.

Sont exclues de l'application de la présente loi, les responsabilités civiles faisant l'objet d'autres régimes d'assurance obligatoire, ainsi que celles qui seront déterminées par le Roi.

Le Roi peut étendre l'obligation d'assurance aux dommages causés à l'étranger.

Art. 3

Le Roi détermine les personnes à qui incombe l'obligation de contracter l'assurance et en fixe les modalités de contrôle.

Art. 4

Le Roi peut limiter le montant de la garantie par sinistre.

Il peut également exclure certaines catégories de personnes lésées du bénéfice de la présente loi.

Art. 5

Le contrat stipule que l'assuré contribuera personnellement, dans une certaine mesure, au règlement du dommage.

Le Roi peut limiter le montant de cette franchise et en déterminer les modalités.

Art. 6

L'assurance souscrite en vertu de la présente loi fait naître au profit de la personne lésée un droit propre contre l'assureur.

Toute action de la personne lésée contre l'assureur, dérivant de la présente loi, se prescrit par trois ans, à compter du fait générateur du dommage.

S'il y a plusieurs personnes lésées dans un même sinistre et si le total des indemnités dues excède la limite de la garantie fixée en vertu de l'article 4, les droits des lésés contre l'assureur sont réduits proportionnellement.

Cependant, l'assureur qui a versé de bonne foi à un lésé une somme supérieure à la part lui revenant, parce qu'il ignorait l'existence d'autres prétentions, récupère cette partie et la répartit entre les autres lésés.

Art. 7

Geen uit de wet of de verzekeringsovereenkomst voortvloeiende nietigheid, exceptie of verval kan door een verzekeraar aan een benadeelde worden tegengeworpen, tenzij die welke een gevolg zijn van artikel 4 en van het tweede lid van artikel 5.

Een verzekeraar kan voor zichzelf een recht van verhaal bedingen tegen de verzekeringnemer en, indien daartoe grond bestaat, tegen de verzekerde die niet de verzekeringnemer is, voor zover de verzekeraar volgens de wet of de verzekeringsovereenkomst gerechtigd mocht zijn de uitkering te weigeren of te verminderen.

Art. 8

Een verzekeraar kan aan een benadeelde de beëindiging, de nietigverklaring, de ontbinding, de opzegging, de schorsing van de overeenkomst of van de dekking, uit welke oorzaak ook, slechts tegenwerpen ten aanzien van schadegevallen die plaats vinden na verloop van een termijn van een dezer feiten.

De Koning bepaalt de wijze waarop de kennisgeving geschiedt, alsook de instanties die bevoegd zijn om ze te ontvangen.

Art. 9

Elke inbreuk op de bij of krachtens deze wet vastgestelde voorschriften kan worden gestraft met een geldboete van 26 tot 500 F.

Art. 10

De bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn toepasselijk op de misdrijven bedoeld in deze wet.

Art. 11

De Koning bepaalt de voorwaarden waarin en de wijze waarop de benadeelde personen de in artikel 2 bedoelde schadevergoeding kunnen bekomen van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds, waartoe de verzekeringsondernemingen die die verzekeringstak beoefenen, moeten toetreden volgens de door het Fonds vastgelegde regels.

De Koning kan inzonderheid de artikelen 49 en 50 van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen wijzigen om de activiteiten van het in die artikelen bedoelde Gemeenschappelijk Waarborgfonds uit te breiden tot de vergoeding van de bovenbedoelde schade.

Art. 12

De koninklijke besluiten ter uitvoering van deze wet worden vooraf voor advies voorgelegd aan de Controle-dienst voor de Verzekeringen en aan de Commissie voor de verzekeringen, ingesteld bij de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen.

Art. 13

De bepalingen van deze wet treden in werking op de door de Koning vast te stellen data.

14 februari 1979.

Art. 7

Aucune nullité, aucune exception ou déchéance dérivant de la loi ou du contrat d'assurance ne peut être opposée par l'assureur à la personne lésée, en dehors de celles qui résultent de l'article 4 et du deuxième alinéa de l'article 5.

L'assureur peut se réserver un droit de recours contre le preneur d'assurance et, s'il y a lieu, contre l'assuré autre que le preneur dans la mesure où il aurait été autorisé à refuser ou à réduire ses prestations d'après la loi ou le contrat d'assurance.

Art. 8

L'expiration, l'annulation, la résiliation, la dénonciation, la suspension du contrat ou de la garantie, quelle que soit leur cause, ne peuvent être opposées par l'assureur à la personne lésée que pour les sinistres survenus au plus tôt après l'expiration d'un délai de seize jours suivant la notification par l'assureur d'un des faits susdits.

Le Roi détermine les modalités de la notification, ainsi que les autorités habilitées à la recevoir.

Art. 9

Toute infraction aux prescriptions établies par ou en vertu de la présente loi est passible d'une amende de 26 à 500 F.

Art. 10

Les dispositions du Livre I du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, sont applicables aux infractions prévues par la présente loi.

Art. 11

Le Roi fixe les conditions et modalités dans lesquelles les personnes lésées peuvent obtenir réparation des dommages visés à l'article 2 du Fonds commun de garantie auquel les entreprises d'assurances pratiquant cette branche sont tenues de s'affilier selon les règles fixées par Lui.

Le Roi peut notamment modifier les articles 49 et 50 de la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances en vue d'étendre les activités du Fonds commun de garantie visé à ces articles, à la réparation des dommages repris ci-dessus.

Art. 12

Les arrêtés royaux pris en exécution de la présente loi seront soumis à l'avis préalable de l'Office de Contrôle des Assurances et de la Commission des Assurances, institués par la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances.

Art. 13

Les dispositions de la présente loi entrent en vigueur aux dates fixées par le Roi.

14 février 1979.

E. KNOOPS
M. WATHELET
K. POMA
G. PIERARD